

“Flying *blind* can be just as easy as flying with *sight* ...”

FOTÓ PHOTOGRAPHS BUDA GÁBOR
SZÖVEG TEXT SZÖRÉNYI BEATRIX

A GELITIN, KORÁBBAN GELATIN, EGY NEMZETKÖZILEG ELISMERT OSZTRÁK MŰVÉSZCSOPORT, MELY A HUMOROS, NÉHA PROVOKATÍV, DE LEGINKÁBB LÁTVÁNYOS PERFORMANSZAIRÓL, INSTALLÁCIÓIRÓL ÉS MŰVÉSZETI ESEMÉNYEIKRŐL HÍRES. A SZABADTÉRI MUNKÁIVAL, MINT A GIGANTIKUS RÓZSASZÍN NYŰLSZOBOR A COLLETO FAVA HEGYEN OLASZORSZÁGBAN, AZ OSZTRÁK PAVILON A 2001-ES VELENCEI BIENNÁLÉN, VAGY A SALZBURGI ÜNNEPI JÁTEKOKRA KÉSZÍTETT PROVOKATÍV ÓRIÁSSZOBOR, MELY EGY FÉRFIT ÁBRÁZOL, AKI A SAJÁT SZÁJÁBA VIZEL, A MŰÉSZVILÁGON KÍVÜL EGY SZÉLESEBB KÖZÖNSÉG ELŐTT IS HÍRNEVET SZERZETT. A NÉGY MŰVÉSZ (WOLFGANG GANTNER, ALI JANKA, FLORIAN REITHER, TOBIAS URBAN), HA ÉPPEN NEM ÚTON VANNAK, EGYÜTT DOLGOZNAK MŰTERMŰKBEN, BÉCS X. KERÜLETÉBEN. AZ ELSŐ EMELETEN A VÁRAKOZÁSNAK MEGFELELŐEN A LÁTOGATÓ EGY TARKA, ZSÚFOLT TERET TALÁL TELIS-TELE VICCES ÉS KÜLÖNLEGES TÁRGYAKKAL KÜLÖNBÖZŐ MÉRTEKBEN ÉS VARIÁCIÓKBAN, ÉS MIND E KÖZÖTT – A KAMERA ELŐTT ELREJTVE – A FOLYAMATBAN LEVŐ MŰTÁRGYAK, MELYEK MAJD A KÖVETKEZŐ, A VILÁG KÜLÖNBÖZŐ HELYSZÍNEIN MEGRENDEZENDŐ KIÁLLÍTÁSOKON TOVÁBBRA IS KÍVÁNT MEGLEPETÉS ÉS ÉLMÉNYT HATÁST – Á LA GELITIN – HIVATOTTAK GENERÁLNI.

GELITIN, WHICH USED TO BE GELATIN, IS AN INTERNATIONALLY ACCLAIMED AUSTRIAN ART GROUP, WHICH IS FAMOUS FOR ITS HUMOROUS, AT TIMES PROVOCATIVE, AND MOSTLY, SPECTACULAR PERFORMANCES, INSTALLATIONS AND ARTISTIC EVENTS. THE GROUP GAINED BOTH ARTISTIC AND PUBLIC ACCLAIM WITH THEIR OPEN-AIR WORKS JUST LIKE THE PINK RABBIT STATUE ON THE COLLETO FAVA MOUNTAIN IN ITALY, THE AUSTRIAN PAVILION IN THE 2001 VENICE BIENNALE, OR THE PROVOCATIVE GIANT STATUE MADE FOR THE SALZBURG FESTIVAL, WHICH DEPICTS A MAN WHO URINATES INTO HIS OWN MOUTH. IF THEY ARE NOT ON THE ROAD, THE FOUR ARTISTS (WOLFGANG GANTNER, ALI JANKA, FLORIAN REITHER, TOBIAS URBAN), ARE WORKING TOGETHER IN THEIR STUDIO IN VIENNA'S DISTRICT X. ON THE FIRST FLOOR, VISITORS FIND WHAT THEY EXPECT: A COLORFUL, PACKED SPACE WHICH IS FILLED WITH FUNNY AND UNIQUE OBJECTS IN ALL SHAPES AND SIZES, AMONG WHICH – HIDDEN FROM CAMERAS – THE ART PIECES ARE BEING CREATED. THE WORKS, WHICH ARE MEANT TO GENERATE SURPRISE AND EXCITEMENT IN ALL THE EXHIBITIONS THAT ARE YET TO BE ORGANIZED IN DIFFERENT PARTS OF THE WORLD.

Honnan a név, először gelatin, ma már gelitin?
Tobias Urban: Tévedésből.
Wolfgang Gantner: Nem mi választottuk, a nevek amúgy is sokszor cserélődtek nálunk.

Tehát a név nem is volt fontos számotokra?

Florian Reither: De, azért az volt. Egyrészt mert viszonylag nemzetközi, még a japánok is ki tudják ejteni úgy-ahogy. Ezen kívül elég buta, értelmetlen és nem jelent semmit, és a genital szónak az anagrammája, erre amúgy csak később jöttünk rá. Tudod mi Axel Rose anagrammája? Oral sex. De a legjobb Piet Mondiran, ismered? I paint modern. Még egy betűt is megváltoztattott a nevében az anagrammáért.

Hogyan alakult meg a csoportotok? Tényleg egy nyári táborban találkoztatok?

Florian: Igen persze, több történetünk is van. Mindjárt ki is találunk egy újat. Például, átvettük a szüleink cégét – egy kekszütödét – és mi vagyunk a második generáció.

Wolfgang: Találkoztunk és rájöttünk, négyen sokkal jobb, mint egyedül.

Florian: Szerintem a csoportunk egy organizmus.

Egy művészcsoporthoz automatikusan alternatívát jelent a magányos művésztipushoz képest, aki...?

Wolfgang: ...aki levágja a fülét. Mi akár nyolc fület is levághatunk.

Tobias: Egymás fülét is le tudjuk vágni, az talán könnyebben megy.

Wolfgang: Igen, másfél havonta levághatunk egy fület és már vége is az évek.

Milyen művészetet csináltok?

Florian: Kortársat (nevet), ezt szokták mondani az emberek.

És mitől kortárs, amit csináltok?

Wolfgang: A törekvés miatt, minden nap erre törekszünk.

Florian: Kortárs. Igen, vagy avantgárd, az is jó!

Tobias: A régimódi is szép kifejezés, nem?

Florian: Hogyne. A munkamódszerünk amúgy is az. A festészet ma már nagyon régimódinak számít. Amikor festők vagy művészkollégák látogatóba jönnek, azt mondják, a műtermi szituációnk olyan klasszikus, mintha száz évvel ezelőtti lenne.

A műtermekben az embernek az a benyomása, hogy állandó alkotási folyamatban vagytok.

Florian: Igen, alkotunk és vitázunk is. Vannak kiállítások, melyek csak 2011 júliusában nyitnak, de valamelyikünknek közbe támad valami elképzelése, megbeszéljük, és így lassan kialakulnak a dolgok.

Wolfgang: Ez egy emberileg viszonylag nehéz és hosszú folyamat, mire rájössz, hogy gyakran egyszerűbb cselekedni, mint beszélni róla. Jobb, ha nekiállsz, a dolog úgyis fejlődni fog magától vagy a jó, vagy a rossz irányba. De legalább csinálsz valamit, nem pedig a laptopod előtt ülsz, ez nekünk amúgy sem megy annyira, bár talán nem is praktikus egy művészcsoporthoz.

Florian: Legutóbb például egy kunsthalle vacsoráján vettem részt,

ahol 160-an voltak. Azért mentem, mert jövőre egy kiállításunk lesz ott, és tudni akartam, milyen a közönség. Ezt jobb jóval előre tudni.

Miért fontos előre ismerni a közönséget? Nekik megfelelően alakítjátok a projekteket?

Wolfgang: Igen, ez a site-specific klasszikus fogalma, egy kiállítótérnek illetve kiállítási helyzetnek megfelelően tervezel. Adott esetben egy vidéki intézményről van szó Kremsben, ami számunkra teljesen ismeretlen. Különben ha kétszer-háromszor kiállítótól már egy galériában, tudod, hogy mennek ott a dolgok. Ismered a tulajdonosokat és az ott áramló energiákat.

Florian: Mikor a site-specific fogalom megjelent, mindenki tévesen azt gondolta, hogy ez a kiállítótér építészetére vonatkozik. Ez egy teljes félreértés, egy „dimenziógondolkodás”. Persze nem mindegy, hogy egy terem zöld, vagy fehér, de az sem mindegy, hogy Svájcban, New Yorkban, vagy Kínában van.

Wolfgang: Az évszak is fontos. Ez is egy előnye a csapatunknak, én nem utaznék oda, de Flo igen. Körülnéz, ő a szemem, a fülem és a gyomrom. Eszik valamit Kremsben és máris többet tud. Ez így nagyon jó.

Többen többet lehet csinálni?

Wolfgang: Jó kérdés. Talán többet nem, de több információt szerezhetsz. Szerintem vannak emberek, akik egyedül dolgoznak, és sokkal többet alkotnak, mint mi.

Florian: De ők sincsenek egyedül. Senki sincs egyedül.

Nemrég láhattunk a The Room magazin blogján pár fotót a new yorki Blind Sculpture performanszról. Miről szólt a munka?

Wolfgang: Csináltunk egy kiállítást a new yorki Green Naftali Galériában, Chelseaben. Nyolc napig napi 4-5 órát dogoztunk egy teremben közönség előtt, bármikor be lehetett jönni, le lehetett ülni a körberakott székekre és nézni, ahogy dolgozunk. Végig be volt kötve a szemünk, innen jön a név is, „blind sculpture”. Persze volt segítségünk, asszisztensek a művészvilágból, a kulturális életből, kritikusok, valamint new yorki művész barátok. Az asszisztensek naponta váltották egymást. Mi csak a nyolcadik napon vettük le szemkötőinket, addig fogalmunk sem volt, mit csinálunk. Tulajdonképpen nem volt túl nagy a terem, de hatalmas szobrokat készítettünk, és volt néhány nagyon szép darab is köztük. Aztán lebontottuk a tribünt és kiállítottuk a szobrokat a galériában. Különben magunk is meglepődtünk, milyen jól sikerültek, nem is gondoltuk volna. Ha nem lettek volna ilyen jók, talán ki sem állítottuk volna őket, bár ki tudja (nevet).

És milyen volt vakon dolgozni?

Wolfgang: Nagyon izgalmas.

El tudom képzelni, hogy a vakság a kiszolgáltatottság érzetét kelti, hogy azt érzed, ki vagy szolgáltatva az asszisztensednek.

Florian: Én másképp érzek. Pontosán tudod hol vagy, ez egy egész kicsi terem volt. Kreatívnak kell lenned, és ha valami nem megy, mással kell próbálkoznod.

Tobias: Inkább kellemes volt ez az egész, mindenki gondoskodott rólunk.

Wolfgang: Szinte ki kellett harcolnom, hogy vág hassak valamit. Kicsit olyan volt, mint egy szülő-gyerek kapcsolat, ahol a gyerek azt mondja: de én egyedül akarom elválni!

Tobias: Páran azt hitték, nagyobb segítségre van szükségünk.

Florian: Nekem szuper asszisztensem volt, aki azzal viccelődött, hogy vérzem. (nevet)

Mennyiben befolyásoltak titeket a korábbi tapasztalataitok a vak szobrászkodásban?

Tobias: Természetesen korábban is volt már a kezünkben csavarozó gép.

Wolfgang: Szerintem vakon pont olyan jól tudnánk repülni, mint látva. Körülbelül így volt ez az ottani munkánknál is, nagyjából tudtuk mit csinálunk.

Tobias: Egy idő után érzed. Belekerülsz egy szituációba, tudod, hogy az első húsz alkalommal könnyen mellé fogsz, de egy idő után megjegyzed, rögzül benned.

Mit jelent nektek a vakság?

Tobias: Vannak lenni luxus, ha te választhatod. Nekem például nagy problémát okoz valamit lefesteni. De ha vak vagy, nem látsz semmit, úgy sokkal könnyebb. Ez csodálatos, hiszen az a probléma, hogy ha látsz, mindent folyamatosan értékelsz. Vajon jó-e, vagy sem, tetszik-e valakinek, talán ez mégsem olyan jó, vagy esetleg hiányzik még valami...

A vaksággal úgymond megszabadítottatok magatokat az esztétikai, berögződöttségeitektől és az előképeitektől?

Wolfgang: Új stratégiát dolgozol ki. Valamennyivel közvetlenebb a hozzáállásod, mert nem látsz semmit. Túljársz a saját eszeden. De persze beszélhetsz a segítőiddel, megkérdezheted, hogy néz ki. És ha azt mondják, jól, vagy elhiszed, vagy nem.

Az a benyomásom, hogy a munkáitok gyakran egy élményről szólnak, de egy élmény nektek is?

Wolfgang: Amit megosztunk a közönséggel. Ennek több köze van a kommunikációhoz, hogy a munkádon keresztül intím kapcsolatba kerülsz a közönséggel. Alapvetően ez egy nagyon romantikus elképzelés.

A legtöbb angol nyelvű cikkben bad boys-nak neveznek titeket. Tudatosan szolgáljátok ezt a klisé a munkátokkal?

Tobias: Szerintem ostobaság, az ilyen címszavak berögzülése. New Yorkban, ha kilóg egy kicsit a feneked, vagy ha cigarettázol, az rögtön politikai üzenetnek számít. Ők így értelmezik, de mi nem úgy gondoljuk. Félreértik. Azt hiszik, provokálni akarunk.

Florian: Persze néha kicsit másképp öltözködünk, mert úgy érezzük jól magunkat, és ha félmeztelenek vagyunk, akkor félmeztelenek vagyunk és kész. A közönség nagy részének ez tetszik, mert ők már a hetedik kiállításunkat látják, és ezért jönnek. Olyanok, mint mi szeretik, hogy a nyilvánosság előtt normálisan és szuverzíven is lehet viselkedni és közben mégis mindkettő elfogadott.

Szóval nem játszottok ezzel az imázssal?

Ali Janka: Mi olyan képeket hozunk létre, amiket mi is szívesen nézünk.

Florian: Mindenki olyan, amilyen. Nem változtattam a viselkedésem, csak mert művész lettem, nem végeztem imázs-korrektúrát.

Összetartja a művészeteket valami mondanivaló vagy mottó?

Florian: „Hű, ez aztán megint szép lett!”, ilyesmit gondolkod néha, vagy „Nyald ki a seggem!”, vagy „Ha ez így megy tovább...”

Tobias: vagy „Elég jó ez ahhoz, hogy kiállítsuk?”

Ali: Szerintem az üzenetek csak gyengítik a munkát. Ezek csak magyarázati modellek, hogy aztán ne kelljen mélyebbre nézni.

Wolfgang: Én inkább átengedem a műkritikusoknak, hogy mondanivalót találjanak. Számunkra ez egy következetes fejlődés. Nem állsz meg 3 évvel ezelőtti szinten és nem kezdsz el visszafejlődni, hanem olyat csinálsz, ami érdekel. Ennyi.

Mit jelent számotokra a siker?

Florian: Amerikai pavilon a Velencei Biennálén.

Az osztrák pavilon nem volt annyira jelentős?

Florian: De, csak az már meg volt.

Tobias: Siker az, ha csinálsz valamit és nem kell szégyenkezned miatta. Az szuper!

Florian: De szégyenkezni jó.

Tobias: Attól függ, akarsz-e szégyenkezni. Ha szégyenkezni akarsz, de nem sikerül, az megint nem jó.

Wolfgang: Ha sikerről van szó, mindig ilyen reklámszlogenek jönnek elő. Ha csinálsz valamit és megállapítod, hogy ilyet soha többet nem akarsz, akkor az szerintem nem siker. De ha csinálsz valamit és folytatni akarod, az már valami.

A sikernek természetesen vannak külső mércéi is...

Wolfgang: ...mint az adóbevallás? (mindannyian nevetnek)

Például több világhírű galéria képvisel benneteket. Mit jelent nektek ez a fajta siker?

Tobias: Nagyon szuper, ha jó galériákkal dolgozhatsz. Ez egy hihetetlenül kellemes munkát jelent és tényleg nagy az egyetértést.

Florian: A galeristák örülnek a sikernek és tudnak is bánni vele. Ha nem a jó emberekkel dolgozol, akkor azok nem bírják idegekkel, ha a kiállítás a létezésüket fenyegeti.

Ali: Már sokkal hamarabb felmondják az idegeik a szolgálatot. A profik viszont csak vészhelyzet esetén vesztik el a fejüket.

Wolfgang: Szerintem, ha csinálsz valamit, és tudod is, hogy mit, akkor egy megfelelő környezetet teremtesz magad körül. Ez olyan, mint amikor diszkóba mész. Több százan vannak ott, de csak hárman szólítanak meg. Művészként különböző módszerekkel tudsz dolgozni. Vannak olyan művészek, akik sokkal több pénzt keresnek, mint mi, teljesen más helyeken mutatják be a művészetüket, de ők is boldogulnak azzal, ahogyan dolgoznak.

Ali: De ez azért egy objektív történet is. Ha azt kérdezted ki az egyik legjobb galériás Olaszországban, a választ Massimo de Carlo. Ez vitathatatlan.

Florian: Igen, de van jó pár művész, akiknek, ha Massimoval kellene dolgozniuk, 2 év után szívinfarktusban halnának meg. Nem élnék túl, sok lenne nekik.

Ali: Számomra az a jó galéria, ami sokat kockáztat. Minél többet kockáztat, annál jobb. Mivel mi viszonylag sokat kockáztatunk, ennek megfelelően valahogy mindig olyan emberekkel kerülünk össze, akik hasonlóan gondolkodnak.

Florian: Az az érdekes, hogy egyre inkább azt gondolom, hogy a művészet, mint rendszer működik. Az összjáték a művészek, az intézmények, a közönség, a galériások és a piac között létezik.

Mindenütt vagy csak bizonyos helyeken?

Florian: Nem, mindenhol. Az egész rendszer pompásan működik.

Egyre nagyobb a közönség, egyre többen akarnak művészetet tanulni. Hatalmas a növekedése és a potenciája.

A ti művészetetek inspiráljon másokat arra, hogy foglalkozzanak művészettel?

Wolfgang: Pár évvel ezelőtt az volt a benyomásom, egész sokan kezdenek majd úgy dolgozni, mint mi, hogy megint élvezik a barkácsolás örömét. De aztán megjelent az LCD-TV, és ma már más álmokat kergetnek.

ÉS mi marad a gelitinből, ha ti már nem lesztek?

Wolfgang: Az új generáció, minden megy tovább...

Ali: Vaskos könyvek.

Where did the name come from, first gelatin, which is now gelitin?

Tobias Urban: It was a mistake.

Wolfgang Gantner: It wasn't us to choose it, and names change often around here anyway.

So the name didn't even matter to you?

Florian Reither: Well, it did. It's relatively international, so even Japanese can pronounce it. In addition it's pretty dumb, doesn't mean anything and it's the anagram of the word genital', though we figured this out much later. Do you know what Axel Rose's anagram is? Oral sex. But Piet Mondrian's is the best, do you know what it is? I paint modern. He even had a letter changed in his name, just to have this anagram.

How did the group form? Is it true that you met in a summer camp?

Florian: Yes, sure, we actually have more stories. We'll come up with a new one in a minute. For example, we took over our parents' company – a cookie bakery – and we are the second generation.

Wolfgang: We met and realized that it's much better to be in four than to be alone.

Florian: I think our group is an organism.

An artistic group automatically means an alternative compared to the lonely artist, who ...?

Wolfgang: ...cuts his ear off. We could have cut eight so far.

Tobias: We could also cut each other's ears, maybe that's easier.

Wolfgang: Yes, we could cut an ear every six weeks, and the year is over.

How would you define your art?

Florian: Contemporary (laughs), this is what people usually say.

And what makes your art contemporary?

Wolfgang: The effort, we strive to do that every day.

Florian: Contemporary. Yes, or avant-garde, that's also good!

Tobias: Old-fashioned is also a nice word, isn't it?

Florian: Sure. Just like out method. Painting nowadays is considered to be very old-fashioned. When painters or other artists come to visit us, they all say that our studio-situation is so classical as if it was a hundred years old.

In your studio, one feels as if you were constantly in the process of creating.

Florian: Yes, we do create and argue. There are exhibitions which will only open in July 2011, but one of us may have an idea, we discuss it and things slowly elaborate.

Wolfgang: This is a relatively difficult and trying process for a man, and by the time you realize that acting is easier than talking, it's better to get started, and it will eventually lead to a good or a bad direction. But at least you are doing something, you're not sitting in front of your laptop – this is something we're not really good at anyway – , but it's also pointless for an art group to do.

Florian: Last time I was invited to a museum's dinner party, where there were 160 guests. I went there because we'll have an exhibition there next year and I wanted to know what kind of people go there. This is always goo d to know in advance.

Why is it important to know your public in advance? You tailor the project to their needs?

Wolfgang: Yes, this is the classic concept of 'site-specific', when you plan according to the exhibition space or situation. In this case we're talking about an institute in Krems, which is completely unknown to us. If you exhibit in a gallery two or three times, you know how things are going there. You know the owners and the energies that flow around.

Florian: When the concept of site-specific was introduced, everyone had this misconception that it applied to the architect of the exhibition space. But this is a misunderstanding, "dimensional thinking". Of course it does matter whether the space is green or white, but it also matters whether it is in Switzerland, New York or China.

NORMALLY, PROCEEDING, AND UNRESTRICTED WITH WITHOUT TITLE.
HAYWARD GALLERY, LONDON, 2008

YES OK EX, ROCHELLE SCHOOL,
SHOREDITCH, ENGLAND, 2008

BLIND SCULPTURE, GREENE NAFTALI GALLERY, NEW YORK CITY, 2010
FOTO PHOTOGRAPHS PAULA COURT

Wolfgang: The season also matters. This is also one of the advantages of the group: I wouldn't go there but Flo would. He looks around; he's my eye, ear and my stomach. He eats something in Krems and knows a lot more. And this is very cool the way it is.

Can more people do more?

Wolfgang: Good question. Maybe you can't do more, but you can get more information. I believe there are people who work on their own and create a lot more than we do.

Florian: But they are not alone either. No one's alone.

A short while ago we've seen some pictures of your Blind Sculpture performance in New York on The Room magazine's blog. What was it about?

Wolfgang: We had an exhibition in New York's Green Naftali Gallery in Chelsea. We worked 4-5 hours for eight days in that gallery; we were in a room and we worked in front of people who could walk in any time, and they could sit down on chairs that were around us. Our eyes were blindfolded; this is how the concept "blind sculpture" came along. Of course we had help; there were assistants from the art world, from the cultural sphere, critics, and artist friends from New York. Assistants kept changing every day. We uncovered our eyes on the eighth day only; up until then, we had no idea of what we'd been doing. Practically the room wasn't that big, but we created huge sculptures, and there were some really nice pieces among them. Then we dismantled the stand and exhibited the sculptures in the gallery. We were actually surprised how nice the pieces turned out to be, we would have never thought. Hadn't they been so good, we probably would have never exhibited them, but who knows (laughs).

And what was is like, to work blindly?

Wolfgang: Very exciting.

I would imagine that blindness makes you feel defenseless, that you feel you have to rely on your assistant.

Florian: I feel differently. You know exactly where you are; this was a very small room. You have to be creative and if there's something you can't do, you have to try something else.

Tobias: It was rather pleasant, everyone was looking after us.

Wolfgang: I had to fight for being able to cut something. It was a bit like a parent-child relationship, where the kid says he wants to cut it alone!

Tobias: Some people thought we needed more help.

Florian: Is had a great assistant, who kept joking by telling me I was bleeding (laughs).

Could you reply on your experience during the process of blind sculpture?

Tobias: Of course, we've already used a screw.

Wolfgang: I think that we could fly just as well without seeing. This is what it felt like with those works; we knew what we were doing, more or less.

Tobias: After a while you just have a feel for it. You get into a situation, you know that for the first 20 occasions you'll screw up, but after some time you remember and it becomes a routine.

What does blindness mean to you?

Tobias: Being blind is a luxury, if you chose it for yourself. To me, it's a problem to paint something. But if you're blind and don't see anything, it's a lot easier. This is wonderful, because if you see, your problem is that you constantly sense everything. Is it good or not, does anyone like it, maybe it's not that good, maybe there's something missing...

Did blindness release you from your aesthetic and routine-related prejudices?

Wolfgang: You work out a new strategy. Your approach is more direct because you don't see anything. You trick yourself. Of course you can talk to your helpers, you may ask them how the piece looks like. If they say it looks good, you may believe them. Or not.

I have this impression that your work is often about an experience, but is it an experience for you as well?

Wolfgang: What we share with the public. This as more to do with communication; you get more intimate with the public through your work. This is practically a very romantic idea.

In most of the English articles you are referred to bad boys. Are you consciously supporting this cliché with your work?

Tobias: I think that these headlines are stupid. In New York, if your ass shows a bit or you smoke, that immediately becomes a political message. This is how they interpret it, but that's not what we mean. They misunderstand us. They think we want to provoke people.

Florian: Of course there are times when we dress a bit differently, because we feel good about it, and if we're half-naked then we are

half-naked. End of story. The majority of the public likes it, because they visit our seventh exhibition and this is what they come for. They are just like us, they enjoy the fact that you can behave both normally and subversively, and still, both are okay.

So you were not playing around with this image?

Ali Janka: We create pictures we are happy to look at.

Florian: We are who we are. I haven't changed my behavior just because I became an artist, I haven't completed an image correction.

Is there any theme or slogan that hold your art together?

Florian: "Wow, this is again very beautiful!", at times this is what I think, or "Kiss my ass!", or "If it goes on like this ..."

Tobias: or "Is this good enough to be exhibited?"

Ali: I believe that messages weaken art. These are just explanatory

models, so that you don't have to look deeper.

Wolfgang: I'd rather leave this to critics, to find some theme. For us this is a conscious development. You don't stop at a level you were at 3 years ago and you don't begin to retrograde, but you do something you're interested in. That's it.

What does success mean to you?

Florian: The American pavilion at the Venice Biennale.

The Austrian pavilion wasn't significant enough?

Florian: It was, but we already did that one.

Tobias: Success is when you do something and you don't have to be ashamed of it. Now that is success!

Florian: But it feels good to be ashamed.

Tobias: it all depends whether you want to feel ashamed or not. If you do but you don't succeed, that's not good.

Wolfgang: When we talk about success, we always bring these commercial slogans on. If you do something and you realize you never want to do that again, that, I believe, is not a success. But if you do something and you want to do more; that is something.

Success, of course, has its external measures as well ...

Wolfgang: ...like your income statement? (they all laugh)

Like more world-famous galleries representing you. What does this kind of success mean to you?

Tobias: It's really cool if you can work with good galleries. This means unbelievably pleasant work and great consent.

Florian: Gallery owners are happy for success and know how to deal with it. If you work with the wrong people, they get anxious if an exhibition threatens their existence.

Ali: Many times they lose their heads earlier on. Professionals, on the other hand, only lose their heads in times of crisis.

Wolfgang: I think that if you do something well and you know what you're doing then you can create the right environment around you. This is like going to a disco. There are hundreds of people there but only three people walk up to you. As an artist, you can work with different methods. There are artists who make a lot more money than we do, they exhibit in completely different locations, and they are also happy with the ways they work.

Ali: But you need an objective story as well. If you're to ask me, who's the best gallery owner in Italy, my answer would be Massimo de Carlo. No doubt about it.

Florian: True, but there are some artists, who, if they ever had to work with Massimo, would have a heart attack after 2 years of collaboration. They wouldn't survive him; he'd be too much for them.

Ali: for me a good gallery is one that risks a lot. The more you risk, the better you are. We risk quite a lot, and as a result of this, we usually end up with people who think similarly.

Florian: It's interesting that the more I think of it, the more I believe that art, as a system, is functional. The teamwork between artists, institutions, public, gallery owners and the market does exist.

Everywhere or only in certain locations?

Florian: No, everywhere. The whole system works just great. The public is getting bigger, there are more people who want to learn about art. It's potential and growth is enormous.

Does your art inspire others to deal with art?

Wolfgang: A couple of years ago I had this impression that many more people will start to work like us and that they will also enjoy tinkering. But then LCD-TV appeared on the scene and people are chasing different dreams nowadays.

And what will remain of gelitin if you are gone?

Wolfgang: The new generation, life goes on...

Ali: Thick books.

LA LOUVRE - PARIS,
MUSÉE D'ART MODERNE DE LA VILLE DE PARIS, 2008

HASE, ARTESINA, ITALY, 2005-2025

KLUNK GARDEN, TOMIO KOYAMA GALLERY, TOKYO, JAPAN, 2009